

d'aquesta educació. Fruit d'aquesta moció les conclusions dels serveis tècnics tornaven a insistir en la gran importància de la Providència.

L'Ajuntament també es va comprometre a mantenir l'escolaritat de tots els nens de la guarderia en una moció consensuada presentada per ERC a rel de les primeres notícies del tancament.

I no cal oblidar que tots els grups de l'oposició s'han cuidat de recordar el mateix tema a l'equip de govern sempre que qualsevol qüestió l'ha tocat de refiló, nova guarderia de Sant Pere Màrtir, propietat de l'edifici de la de Sant Miquel, Mapes Escolars...

Nosaltres al PSC pensem que, com moltes altres coses, no s'aconseguirà resoldre la qüestió si no hi ha un autèntic moviment ciutadà que compregui el problema i el faci arribar, a qui li correspon democràticament, que, tal com he dit

abans, estem davant d'un problema «d'estat».

En aquest camí, presentarem una moció al Ple demanant que l'Ajuntament faci gestions per aconseguir la cessió de la guarderia i la converteixi en pública, preferentment, o privada amb un cert control tant en els preus com en l'horari. Però, el que és més transcendent, iniciarem una campanya explicativa d'aquestes mocions, dirigida a tots els olotins i, en especial, a les escoles, associacions de pares i pares de nens d'aquesta edat, per aconseguir, a través d'aquesta via, que Olot guanyi una batalla de futur.

I, encara que només sigui per remarcar el fet recordo que a Sant Joan Les Fonts, en un cas similar l'equip de govern va aconseguir mantenir la guarderia fent ús de tota la xarxa de relacions que, evidentment, no es limiten a la població només.

Albert Bramon

Mercadotècnia política

quest novembre farà vint anys que el dictador va morir al llit i va començar la transició. En aquest temps d'exercici democràtic, hem adquirit una sèrie de vicis que configuren un panorama desolador, que almenys en l'àmbit municipal, tenim a

l'abast la possibilitat de corregir-los.

Ben segur que aquests vint anys han estat prolífics en canvis socials i polítics que han cristal·litzat en una desorientació mai no coneguda. La crisi ideològica que alguns atribueixen a la caiguda del mur de Berlín i a la desfeta del bloc socialista, però que ja s'havia fet evident en la primavera de Praga, o en el posicionament del P.C.F. en relació als fets del maig del 68, per posar només dos exemples, han deixat els partits polítics, sobretot els d'esquerres, que eren els únics que en tenien i per tant la podien perdre, orfes d'ideologia i forçosament presoners de les estratègies de mercat per a recaptar els vots de l'electorat.

Aquesta premissa perverteix fins a límits insospitables les mateixes essències del sistema democràtic i explica molts dels paradigmes actuals - descàndid dels polítics, corrupció generalitzada, desinhibició ciutadana, deserció, incompliment dels programes electorals, etc.-. Sense cap consideració de l'ètica política s'utilitzen tècniques de màrqueting: Canvis de nom, programes electorals dictats pels estudis estadístics, triomfalisme en valorar els resultats electorals, pactes secrets, és a dir, simplement estratègies buides de contingut ideològic i molt carregades de mercadotècnia.

Una de les conseqüències més greus és, sens dubte, el menyspreu dels fòrums de discussió política i la seva

substitució pels debats mediàtics. Ni els polítics, ni la premsa, ni els ciutadans esperem res de nou d'una sessió en el Congrés, ens limitem a observar, entre avorrits i impotents, les batusses que s'etriben els senyors diputats, més pròpies d'una taverna portuària que del que podríem esperar d'aquells qui han merescut la nostra confiança electoral. Tothom sap d'avantmà, què dirà, qui ho dirà, i encara més, com ho dirà i, naturalment, quin serà el resultat de la votació.

De tot això no se n'escapen, malauradament, els ajuntaments on, per sort, encara se solen guardar les formes de cortesia. L'assistència de públic als plens és irrellevant, però si algun dia el ciutadà s'hi deixa caure voldrà no tornar-hi fart d'avorriments. L'intercanvi, l'argumentació, el debat, o la negociació, queden apartats del lloc on, per essència democràtica, els hauria de ser propi.

A Olot, en el ple constituït del nou ajuntament després de les eleccions, es va produir un fet que posa en evidència aquesta pràctica política: En l'elecció d'alcalde, tots els caps de llista presenten la seva candidatura, però com que tothom ja en sap el resultat, aquesta acció no es tradueix en l'exposició i discussió dels diversos models de ciutat, convertint l'explicació de vot en un tràmit formal que, cal reconèixer-ho, és molt més pràctic, però que dilueix l'autèntic sentit del ple de l'Ajuntament.

Ens cal fer un esforç per a omplir de contingut les institucions polítiques. Si, com diuen, els Ajuntaments són l'escola dels nostres polítics de més volada, són també el lloc més adient per corregir aquests i d'altres vicis democràtics. Ens hi juguem molt.

Pep Fargas

